

Hammer-Amboss je djalo: mi Nemci na spodnjem Štajerskem (pešica privandranih tujcev, drugo pa je sam nemškutar, slovenski odpadnik) nečemo ničesar čuti o slovenskem oddelku c. k. namestniije. Verujemo. Toda baron Goedel je dobro opomnil, da prebiva tukaj čez 400.000 Slovencev. No, in Slovenci hočemo na slovenskih tleh prvo besedo in takšnih uradnikov, ki so našega jezika popolnem zmožni, takšne uprave, ki nam ugaja. Hammer-Ambossi tega niso kos zabraniti in s svojim surovim udrihanjem po Slovencih naše narodne težnje pred svetom še le prav — opravičujejo!

Na Slovenskem bi poštni uradniki naj slovenski znali.

(Izv. dopis od sv. Andraža nad Polzelo.)

Kako opravičeno in potrebno je bilo zahtevanje vrlih naših slovenskih poslancev pred grofom Taaffe-jem 19. sveč. t. l., da se na slovenskem Štajerskem po političnih, davkarskih, poštah, brzojavah itd. uradih nastavi le slovenščine zmožni uradniki, to kaže tudi sledeči dogodek: Nekdo odda pismo pošti sv. Petra v Savinjski dolini, na St. Andraž pri Velenju.

Dne 11. svečana dojde pismo v Celje. Akoravno je napis lepo in pravilno pisan, in razločno naglašeno: „Zadnja pošta Velenje“, in Velenjske pošte slovenski sluga vsaki dan na celjsko pošto po pisma pride; odpošlje celjske pošte uradnik omenjeno pismo v Zidanem mostu, Zagreb in sedaj obišče zaporedom pošte Volinja, Sisek, Zagreb, Celje, Zakany, Osek, Pečuh, Szent-Andrasz ob Tisi, Besztersczyic. (Sedmogradske), Pečuh, Celje, Velenje, kakor 16 pečatov na pismu svedoči.

Dne 27. svečana, tedaj 16 dni pozneje ko je bilo na pošto oddano, dojde zopet v Celje, in sedaj še le je našel nekdo, da Velenje ni na Ogerskem, ampak komaj tri ure zunaj Celja čisto na Slovenskih tleh!

Kaj si mora pač človek tukaj misliti? Kaj druga kakor, da na celjski pošti ni ne ednega slovenščine zmožnega uradnika, ali pa, da je zagrizjenost in sovraštvo do slovenskega jezika ali vsaj nemarnost tolika, da se je dotičnemu uradniku pri odpošiljanju pisma s slovenskim napisom nepotrebno zdelo pogledati, je li St. Andraž ali pa Velenje, zadnja pošta. Zakaj pa iz Ljubljane časopisi redno dohajajo v Velenje in St. Andraž, čeravno na zavitku samo „pošta Velenje“ tiskano stoji!?

Dopisnik tega je pretečeno leto pismo v Sevnici pisano prejel pod uradnim zavitkom iz nemškega Gradca! Kako to? Poslušaj strmi! Pisalec pisma v Sevnici napiše naslov slovenski in razločno: „pošta Velenje“.

Na Zidanem mostu ali v Celji pošljejo, kakor zgoraj omenjeno pismo, tudi to na Ogersko! Čez 14 dni prejme dopisnik v Sevnici pismo polno pečatov, kakor ga je odposlal, nazaj. Razjarjen zaradi krivice, koja se s tem zaničevanim Slovincem godi, odpošlje s pritožbo, pismo naravnost poštnemu ravnateljstvu v Gradec. Že drugi dan prejmem ovo pismo pod poštnim zavitkom, s prošnjo, zavitek z obilnimi pečati prej ko prej uradno po Velenjski pošti nazaj poslati. Mislim si, sedaj bo pa že nekaj. Ali kaj se zgodi? Sevnški dopisnik dobi od ravnateljstva prav prijazno pismo z dostavkom: „Zamoremo od svojih uradnikov zahtevati, da znajo francoski, italijanski ali madjarski, da bi pa morali znati slovenski, tega ne moremo!“

O vbogi, zatirani in zaničevani Slovenec! Kam si prišel, ali kje si še? Od poštnega uradnika se sme tirjati, da razven nemščine tudi francoski, italijanski ali madjarski zna, samo slovenski ne, če tudi uraduje na čisto slovenskih tleh, skoraj med samimi Slovenci!

Kdo tirja od uradnika v Gradci, na Dunaji ali Buda-Pešti, da mora znati slovenski? Da pa mu ni potreba na čisto slovenski zemlji slovenski znati, to je veliko zaničevanje slovenskega naroda in goropadna krivica, koja se mu godi; nič manjša, kakor bi se godila nemcu, ali madjaru, če bi se reklo, da uradniku na Dunaji ali Pešti ni potreba madjarski ali nemški znati.

Omilovanja vreden Slovenec, ki nisi tako srečen, da bi se bil vsaj toliko nemščine lomiti naučil, da bi vedel in zapisati znal, kako se na slovenskih tleh nahajajoča se zadnja pošta nemški zove, le pusti rajši vse pisanje, — in naj se ti bi tudi najboljša služba ponujala, in te tvoj bolani oča ali mati k smrtni postelji klicali, vse zastonj, pismeno nič ne opraviš, če se sam ne potrujiš! Žalostno, pa resnično! — Iz vsega je razvidno, da ako po svojih poslancih na postavnem potu toliko zaželenih pravic ne dosežemo, je vse tarnanje in javkanje zastonj, in kako opravičene so pritožbe Slovensko Štajerskih poslancev gg. barona Goedel-Lannoy, Raič-a in Dr. Vošnjaka 19. sveč. bile pred ministerskim predsednikom g. grofom Taaffe-jem o neugodnem položaju, ki je po dolenjem Štajerji med uradniki in narodom, in kako zategadelj potrebno, da se na Slovenskem Štajerskem nastavi le slovenščine zmožni uradniki.

Gospodarske stvari.

Skrbeti je za snago v hlevih.

Čistega zraka potrebujeta človek in žival ravno tako, kakor zdrave hrane; pa skušnje